

ΑΝΑΤΙΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΗΛΙΘΙΤΕΡΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου
Ἑσωτερικοῦ ὀφ. 6.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ καλὴ τύχη. — Νεοὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος. — Εὐαγγελικὸν κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη ὁ χριστιανικὸς χαρακτήρ ὁρῶναι καὶ βλασφημίαι. — Ἡ εὐγένεια τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ πνευματικῇ ἐλευθερίᾳ, ὑπὸ Τημ. Ἀναστασίου. — Ἡ ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴ Σχολὴ καὶ ὁ νέος διευθυντὴς αὐτῆς, ὑπὸ Παλοκέρπου Ι. Σουδοῦλου. — Τὸ σάι.—Ἀπίστευτον. — Ὑπόμνησις.—Αἱ θλίψεις τοῦ Ἰσαάκ κατὰ τὸν Χρυσόστομον. — Ποικίλα. — Δηλώσεις.—Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον.—Κήρυγμα α' Ἀνακλάσεως».

Ἡ ΚΑΛὴ ΤΥΧΗ

— Καλὴ τύχη, λέγουσιν αἱ ἐγγαμοὶ πρὸς τὰς ἀγάμους, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κόρης, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἡ εὐχὴ ἀναπέμπεται, ἐκλάμπουν ἐξ εὐγνωμοσύνης καὶ ἐκ πόθου.

Ἡ καλὴ τύχη, ἰδοὺ τὸ ἀγαπητόν των ὄνειρον, τὸ γλυκὺ βαυκάλισμά των, ἡ μυστικὴ καὶ διάπτωτος ἐπιθυμία των, τὸ θελητικὸν καὶ παμπόθητον ἰνδαλμα τῆς ψυχῆς των.

Καὶ ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία ἀνέδρασε τὴν πρώτην κορδαλίτσαν εἰς τὰ μαλλάρια τῆς μικρᾶς τῆς, ὅταν κύπη καὶ τὴν φιλῆ, ἐν τῇ πλημμύρᾳ τῆς στοργῆς τῆς τὴν καλὴν τύχην ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας τῆς εἰς τὴν ἠγαπημένην αὐτῆς εὐχεται.

Καὶ ὅταν ἡ κόρη ἐμεγάλωσε, καὶ ἡ καλὴ τύχη ἀκόμη δὲν ἐφάνη, πόσον καλοῦν τὰ μητρικὰ σπλάγγνα καὶ ποῖα ἀνυπομονησιὰ τὰ συνέχει καὶ τὰ κεντᾷ!

Ἡ καλὴ τύχη! Πόθος μωρὸς πολλάκις καὶ τυφλός, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται ἡ πλεον ὀλιβερά δυστυχία.

Εἰς πόσας νεάνιδας αἱ λαμπάδες τοῦ γάμου, αἱ παιδραὶ καὶ χαρμόσυνοι, δὲν καταπτώσι πλέον κένθημοι ἀπὸ ἀκείνας, αἵτινες χύνουν τὸ φῶς των ἐπάνω τοῦ φερέτρου καὶ τῆς μορφῆς τῆς νεκρικῆς;

Ποσάκις οἱ ἄνδρες τοῦ πλοῦτου, τοῦ κάλλους, τῆς ἀνωτέρας κοινωνικῆς θέσεως, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ γύψος

καὶ κόρακες, εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν ὀπίων, μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς καλῆς τύχης, παραδίδεται ἡ κόρη—περιστερὰ;

Καὶ τότε μέσα εἰς τὴν εὐπορίαν καὶ τὴν χλιδὴν καὶ τὴν τρυφὴν καὶ τὰ μετάρια καὶ τὰ ἀτιλάζια ἡ νύμφη τῆς καλῆς τύχης δὲν εἶνε παρὰ μία οἰκτρὰ καὶ ἀξιοβρῆνητος δεσμώτις, ζηλεύουσα τὴν εὐθυμον κόρην τοῦ ποιμενικοῦ βίου καὶ τῶν κόπων τῶν ἀγραμικῶν.

Ὁ ἀνὴρ ὁ βλάναςος ὑπὸ τὸ φράκον καὶ τὴν ρεδυκόταν, ὁ σάπιος μέσα εἰς τὰ μύρᾳ του, κτῆνος ἐγρυσωμένος, κακοαναθερμημένος πθήκος, ἐντὶ τῆς καλῆς τύχης ἔφερε τὴν τυραννίαν, τὴν βάσανον, τὴν ὀδύνην καὶ τὴν κατῆφειαν.

Καὶ δὲν ἐκέλη, ἥτις ἤλπισε τὴν καλὴν τύχην, ἔχη τὴν ἀνοισθησίαν νὰ παραδοθῆ εἰς τὴν ἀλαζονείαν, τὴν εὐφροσύνην, τὴν φιλαρέσκειαν, τὴν ἐπίδειξιν, εὐχαριστημένη διότι ἔχει εὐκόλους καὶ περισσὰς τὰς ματαιότητας τοῦ βίου, ὁποῖα τότε κορύφωσις τῆς δυστυχίας νὰ ἐλδοθῆ εἰς γάμον, ὅστις τὴν καθιστᾷ εὐτυχὴ μὲ ἀπώλειαν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ τῆς, ὁποῖα δὲ τερατώδης ἔνωσις ἐκέλη, ἥτις παραλαμβάνει μίαν χρυσαλλίδα, διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ κάμπην, καὶ ἀρπάζει μίαν κόρην, διὰ νὰ ἐκκολάψῃ ἐξ αὐτῆς ἓνα θηλυκὸν Σατανᾶν!

Γονεῖς, οἵτινες τὰ πάντα θὰ ἐδίδοτε, αὐτὸ τὸ αἷμά σας καὶ τὴν ζωὴν σας αὐτὴν, διὰ τὴν καλὴν τύχην τῆς θυγατρὸς σας τῆς ἀγαπητῆς, ἀκούσατε μίαν συμβουλήν, ἀξίαν τῆς στοργῆς σας τῆς ἱεράς.

Ἡ εὐσεβὴς μόρφωσις, ἰδοὺ ἡ καλὴ τῆς θυγατρὸς σας τύχη. Καὶ ἀνὴρ, μὲ τὸν ὁποῖον νὰ συναρμισθῆ ἐν Χριστῷ, ἰδοὺ τὸ ἐπὶ γῆς συμπλήρωμα τῆς τύχης ταύτης. Ἡ κόρη τοῦ Θεοῦ ἄς ἐνωθῆ μὲ υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὴν Γραφήν. Ἦν τύχην, ἥτις ἐντεύθεν θὰ δημιουργηθῆ, οὔτε πτωχεία, οὔτε ἀσθένεια οὔτε καμμία ἄλλη καταδρομὴ θάλει δυναθῆ νὰ τὴν διασειῇ. Ἀπὸ ἓνα νειστοτεκνὲ ἀμαρτωλὸν προτιμήσατε ἓνα βρακῶν δίκαιον καὶ πιστόν. Ἡ καλὴ τύχη θὰ εἶνε μὲ τὴν κόρην σας ἀσφαλῆς καὶ ἀναφαίρετος, ὅταν ἡ φωλεὰ τοῦ οἴκου τῆς ἔχη ἐντός τῆς τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ.

ΝΑΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΖΩΝΤΟΣ

Διὰ τὰ πράγματα, τὰ ὅποια περιέρχονται εἰς τὴν κατοχήν μας, φροντίζομεν εὐθὺς νὰ μανθάνωμεν τὴν ἀξίαν των.

Ἄντικαν εἰς τὸν δρόμον εὐρομεν ;

Πέσον ἀξίζει ; Ἰδοὺ τὸ ἐρώτημα, τὸ ὁποῖον ἀμέσως μᾶς βραχνίζει. Καὶ ἡσυχίαν δὲν ἔχομεν, ἕως ὅτου νὰ πληροφροηθῶμεν.

Ὁ κύριος προβάτων φροντίζει νὰ ἡξεύρη τί ἀξίζουν. Καὶ ὁ ἔχων ὄνους δὲν κἀμνει διαφορετικά.

Κόσμημά τι μᾶς ἐδώρησαν.

Εἶνε τάχα χρυσοῦν ; Εἶνε ἄρα γε ἐπίχρυσον μόνον ; Θέλομεν νὰ τὸ γνωρίζωμεν.

Φόρεμά τι μᾶς ἐστάλη. Εἶνε μάλλινον, εἶνε βριβακερόν ;

Ἐννοοῦμεν νὰ τὸ μάθωμεν.

Συνετὴ ἢ πρόνοια· φρόνιμος ἢ μέριμνα.

Ἄλλ' ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τί εἴμεθα ;

Πολλοὶ ἔτι μόνον δὲν γνωρίζουν, ἀλλ' οὐδὲ φροντίζουν νὰ γνωρίσουν.

Καὶ τὸ πολὺ ἐπαναπαύονται εἰς τοῦτο· εἴμεθα ἀνθρώποι.

Βεβαίως εἴμεθα ἄνθρωποι· ἀλλὰ τοῦτο εἶνε μίᾳ ἀριστολογία, ἣτις ἔχει ἀνάγκην καθορισμοῦ καὶ διαφωτισμοῦ.

Ἄνθρωποι εἶνε καὶ οἱ εἰδωλολάτραι· ἄνθρωποι εἶνε καὶ οἱ ἄθεοι· ἔχουν δηλαδὴ τὰ προσχήματα ἀνθρώπων.

Ὁ δὲ χριστιανὸς τί εἶνε, ἢ, μᾶλλον εἰπεῖν, τί ὀρεῖται νὰ εἶνε ;

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς τὸ λέγει εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους Β' ἐπιστολήν· εἴμεθα ναὸς Θεοῦ ζῶντος.

Ζῶντος. Διὰ τί ;

Διότι εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεὸς, ὁ ὢν, πηγὴ καθ' ἑαυτὸν καὶ ἐστία ζωῆς. Καὶ διότι εἰς ἐκείνους, οἵτινες πιστεύουν εἰς αὐτόν, εἶδει τὴν ζωὴν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας.

Ἐὰν τοιοῦται εἴμεθα, πλήρεις χριστιανικῆς ζωῆς, ἐὰν διὰ τῆς ἀγάπης φέρωμεν τὸν Θεὸν ἐντὸς μας, ὥστε αὐτὸς νὰ μᾶς κινή εἰς ὀλόκληρον τὸν βίον μας, ἐὰν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς εἶνε ὁ Θεὸς μας καὶ ἡμεῖς γείνωμεν λαὸς του, ὡς ἐκφράζεται ἡ Παλαιὰ Γραφή, ἐὰν φυλάττωμεν τὸν λόγον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅποτε, καθὼς εἶπεν ὁ ἴδιος, αὐτὸς καὶ ὁ Πατὴρ του θὰ ἔλθωσι καὶ θὰ δικμείνωσι διὰ τῆς θείας χάριτος ἐντὸς μας, ἐὰν, καθὼς εἶπεν ὁ Παῦλος, ἀπέχωμεν ἀπὸ μολυσμὸν σαρκὸς καὶ πνεύματος καὶ καθάρσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ, τότε, χριστιανοὶ αὐτοῦ τοῦ εἶδους, εἴμεθα ναοὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος. Καὶ εἴταν τοιοῦτοι εἴμεθα, ὁ καθὼς ἀπὸ ἡμᾶς, ναὸς τοῦ Θεοῦ ἐμψυχός, ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ὑψηλοὺς καὶ καλλιμαρμάρους, ἀλλ' ἀψύχους ναοὺς τῆς οἰκουμένης.

Ὅπου οἱ βασιλεῖς τοῦ κόσμου εἰσέρχονται, τὰ πάντα εἶνε καθαρὰ καὶ σεμνὰ καὶ κόσμικα καὶ εὐπρεπῆ καὶ στείλοντα καὶ καλὰ, καὶ οἱ ἀναίσχυντότεροι δὲ μὲ σεβασμὸν ἴστανται πολὺν. Καὶ εἴταν ἡμεῖς αὐτοὶ ὀφειλωμέν ἐμψυχοὶ νὰ εἴμεθα

ναοὶ, ὅπως ἐν ἡμῖν εἰσέλθῃ ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλείων, διὰ νὰ μὴν μᾶζι μας διαρκῶς, ἐὰν θὰ φροντίσωμεν μὲ πᾶσαν ἐπιμέλειαν, μὲ πάντα ζήλον, μὲ πᾶσαν σπουδήν, νὰ γείνωμεν ὅλοι εὐπρέπεια καὶ σεμνότης καὶ σέβας καὶ κατάνυξις καὶ εὐλάβειν, ἄξιοι Ἐείνου, ὅστις συγκαταβαίνει ἐντὸς μας νὰ κατακηνώσῃ ;

Προσφιλῆς τῆς «Ἀεσιπλάσεως» ἀναγνώσται, μὴ παρεμελεῖτε τὸν ἑαυτὸν σας· ἐὰν εἰσθε ὠρισμένοι ν' ἀποτελέσητε ὑπόγεια ἀνήλια καὶ ὑγρά, καλύβας ἐτοιμορρόπους, καὶ ἐν σᾶς ἀρμύζει νὰ γείνητε ὡς τόπος γεμάτος σαπρίαν καὶ ἀσχημίαν. Ἄλλ' ἀναδείξατε τὸν ἑαυτὸν σας, ὡς σᾶς ἀνομύζει ὁ Παῦλος καὶ ὡς σᾶς θέλει ὁ Κύριος ἡμῶν, γείντατε ἐδηλαδὴ ναοὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Ἄγαπῆτοὶ ἀναγνώσται,

Τὸν χριστιανικὸν χαρακτήρα κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος τὸν ἀπαρτίζουν δύο ὁλοῦ κεφαλαίωδες παράγοντες, ἡ Φρόνησις καὶ ἡ Ἀκεραιότης, δηλαδὴ τὸ ὀρθῶς σκέπτεσθαι καὶ τὸ μετὰ γεννητικότητος πράττειν καὶ ὑπομένειν τὰ ἐν τῇ βίῳ συμβαίνοντα.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ συμβουλεύει ἡμᾶς νὰ ἔχωμεν τὴν φρόνησιν τοῦ ὄρεος καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῆς περισσεῖας· ἀγίνεσθε, λέγει, φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περισσεῖαι·

Ἡ φρόνησις τοῦ ὄρεος ἐγκρατεῖται εἰς τὴν προφύλαξιν, τὴν ὁποῖαν λαμβάνει πάντοτε πρὸς σωτηρίαν τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἥς ὁ συντριμμὸς θέλει φέρῃ αὐτῷ τὸν θάνατον, ἐνῶ ἐν πάθῃ τι ἢ οὐρὰ καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐν ἀνάγκῃ ἀφίνει ἐκτεθειμένον, εἶνε δυνατὴ ἡ θεραπεία αὐτοῦ καὶ ἐὰν ἀπειλεῖται τὸ ὅλον ὑπὸ ἀμέσου καταστροφῆς. Καὶ ἡμεῖς, λέγει ὁ Κύριος, οὕτω πως πρέπει νὰ ἐπιμελωμεθα καὶ νὰ φροντίζωμεν περὶ τῶν σπουδαιοτέρων καὶ τιμιωτέρων, τῶν μᾶλλον ἀφθάρτων καὶ ἀθανάτων.

Ἡ δὲ ἀκεραιότης τῆς περισσεῖας ἐγκρατεῖται εἰς τὴν καρτερίαν, εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ τὸ ἀθόρυβον, μαθ' ὃν ὑπομένει πᾶσαν συμφορὴν, διότι εἴταν ἴδῃ λ. χ. ὅτι συμβαίνει τι κακὸν εἰς τὴν φωλεάν αὐτῆς, φαίνεται μὲν ὅτι λυπεῖται, κλίνει πρὸς τὰ κάτω τὴν κεφαλὴν, φεύγει, ἐπανάρχεται καὶ παρτήρει πάλιν τὴν φωλεάν, ἀλλ' οὐδέποτε ἐκρήγνυται εἰς κραυγὰς καὶ βορῶδες, ὡς τὰ ἄλλα πτηνὰ, οὐδὲ ἀποβάλλει ποτὲ τὴν φυσικὴν αὐτῆς ἀκεραιότητα καὶ σεμνότητα. Καὶ ἡμεῖς, λέγει ὁ Κύριος, ἐὰν πρέπει νὰ ἀποθαρρυνώμεθα οὐδὲ νὰ λιποψυχώμεν καὶ ἀποκλίνωμεν ὁσάντις ἐπέρχονται καθ' ἡμῶν ἢ τῶν περὶ ἡμᾶς συμφοραὶ καὶ θλίψεις, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰς ὑπομένωμεν καρτερικῶς καὶ ἀθόρυβως, ὡς αἱ περισσεῖαι, αἵτινες εἰκονίζουσι καὶ τὴν χάριν καὶ ἰσαρότητα τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Αἱ δισφοραὶ λοιπὸν δοκιμασθῶσι ἐν τῇ βίῳ φανεροῦσι τὴν ὑπαρξίν ἢ τὴν ἄλλειψιν χριστιανικοῦ πνεύματος καὶ χριστιανικοῦ χαρακτήρος παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Αἱ δὲ μέγιστα ἐπὶ ὧν καὶ συμφοραὶ, ὅσοιαι εἶνε ἢ ὀλογοῦσας καταστροφῆς τῆς περιουσίας, οἱ μέγιστοι ἐξουτώσεως καταδιωγμοὶ καὶ οἱ παντὸς εἶδους θάνατοι, καταδεικνύουσι τρεῖς τινὰ, ἢ τὸ ὕψος ἐνδεῆ τοῦ χριστιανικοῦ χαρακτήρος, ἢ τὴν ταπεινώσιν αὐτοῦ καὶ τὸν ἐξουτελισμὸν, ἢ τὸ βάθος τῆς ἀσεβείας, τὰ ἑποῖα ὑπεκάλυψαν εἰς τὴν ἡμερίαν καὶ γαλήνην τοῦ βίου.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ὅστις διήλθε τὸν βίον αὐτοῦ εὐεργετῶν παντοειδῶς καὶ παρηγορῶν τοὺς πάσχοντα καὶ τεθλιμμένους, ὡς διηγείται τὸ Εὐαγγέλιον τῆς γ' Κυριακῆς τοῦ Λουκᾶ, τὸ ἀναγινωσκόμενον τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 11ην τοῦ μηνός, ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ πλήθους μαθητῶν καὶ λαοῦ ἐπορεύετο εἰς τὴν πόλιν Νεὴν· μόλις δ' ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἐκτὸς τῆς πόλεως πόλιν, συνήντησε μίαν κηδεῖαν συνοδευομένην ὑπὸ πολλοῦ πλήθους· «Καὶ ἰδοὺ, λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, ἐξεκομίζετο τεθνηκῶς υἱὸς μονογενῆς τῆ μητρὶ αὐτοῦ καὶ αὐτὴ ἦν χάρα καὶ ὄχλος ἰκανὸς σὺν αὐτῇ».

Τὸ σπαραξικάρδιον αὐτὸ γεγονὸς τοῦ θανάτου τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ γυναικὸς χήρας καὶ ἀπροστατεύτου, ἣτις ἔκλαιε καὶ ἐθρήνει ἀπαρηγόρητα, ὡς ἦτο ἐπόμενον, βιθότατα συνεκίνησε τὴν πανακάρκτον καρδίαν τοῦ φύσει πανευσεπάγγου Ἰησοῦ, ὅστις ἀπεράσισε νὰ ἀναστήσῃ αὐτόν καὶ ἀποδώσῃ ζῶντα καὶ ὑγιᾶ εἰς τὴν ὀλολύζουσαν καὶ ὀλοφυρομένην μητέρα αὐτοῦ.

ΘΡΗΝΟΙ ΚΑΙ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΙ

Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἀπέτεινεν ὡς πρῶτον παρηγορητικὸν λόγον εἰς τὴν θρηνησοῦσαν γυναῖκα τὸ «Μὴ κλαῖτε», τὸ ὁποῖον ἐνέχει πλειοτέραν παρατήρησιν κατὰ τῶν πολλῶν θρήνων ἢ παρηγορίαν, διότι ἐν τῷ «μὴ κλαῖτε», ἀπέβλεπεν εἰς παρηγορίαν μόνον, τότε θὰ ἔλεγε καὶ τὸ ἀίναστί σεται ὁ υἱὸς σου» ὡς εἶπε καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λαζάρου Μάρθαν «Ἀναστήσεται ὁ ἀδελφός σου». Οὐδὲ πάλιν ἠθέλησε νὰ ἀπαγορεύσῃ τὰ δάκρυα ἀπὸ γυναικῆ χήραν, ἔχουσαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς τὸ δι' αὐτὴν δραματικώτερον τῶν γεγονότων, νεκρὸν ἄπνον τὸν μονογενῆ αὐτῆς υἱόν, τὴν μόνην ἐλπίδα, τὴν μόνην προστασίαν καὶ παρηγορίαν αὐτῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀφοῦ μάλιστα καὶ αὐτὸς οὕτως ὁ Σωτὴρ συνεκινήθη καὶ ἔκλαυσεν, «ὡς εἶδε τὴν Μαρτίαν κλαίονσαν καὶ τοὺς συνελεύοντάς αὐτῇ Ἰουδαίους κλαίοντας» ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ φίλου αὐτοῦ Λαζάρου· «ἐδάκρυσεν ὁ Ἰησοῦς» λέγει τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

Τὸ διατί ἐὰ ὁ Ἰησοῦς ἀποδοκιμάζει τοὺς πολλοὺς θρήνους καὶ κοπετοὺς τὸ λέγει ἡμῖν ὁ ἴδιος· κατὰ τὴν θεραπείαν τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰακέρου «Μὴ κλαίετε», εἶπεν, «οὐκ ἀπέθανεν ἀλλὰ καθεύδει», ἀλλὰ κοιμᾶται. Καὶ ὄντως μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος τελεσθεῖσαν ἀπολύτρωσιν ὁ θάνατος εἶνε ὕπνος, διότι καθὼς ὁ ὕπνος φαίνεται μὲν ὅμοιος μὲ τὸν θάνατον, ἀλλ' ὅμως εἶδει ἀμῆν καὶ ζῶν εἰς τὸ

κατακεκοιμημένον σῶμα, εἶπω πως καὶ ὁ θάνατος κατὰ τὸ φαινόμενον εἶνε τοιοῦτος, πράγματι ὅμοιος εἶνε κρείττων ζωῆ, διότι κατὰ τοὺς λόγους τῆς θιοπνεύτου Γραφῆς «Μεταβιβάσαμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν διὰ τῆς θείας τοῦ Σωτῆρος ἐνσαρκώσεως. «Ὁ πιστεύσας εἰς ἐμὲ, λέγει ὁ Κύριος, κἀν ἀποθάνῃ ζήσεται».

Διὰ τοῦ «Μὴ κλαῖτε» λοιπὸν ὁ Κύριος ἀπαγορεύει τὰς υπερβολικὰς θλίψεις καὶ στενοχωρίας, ὑπεθυμίζει εἰς ἡμᾶς τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τοῦ Χριστιανοῦ, τὴν ἀκεραιότητα τῆς περισσεῖας, τῆς ὁποίας τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν σεμνότητα πρέπει νὰ ἔχωμεν παράδειγμα εἰς τὰς συμφορὰς καὶ δοκιμασίας ἡμῶν. Ὁ θεὸς Παῦλος λέγει, ὅτι ἐὰν πρέπει νὰ θλιθώμεθα, ὡς σοὶ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» ζωῆς αἰωνίου, ὡς οἱ ἄπιστοι εἰς τοὺς θανάτους τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων.

Αἱ μητέρες δὲν πρέπει κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, ἀπαρηγορητῶς νὰ θρηνησοῦν τὰ τέκνα των, ὡς ἡ ἄπιστος Ῥαχὴλ περὶ τῆς ὁποίας λέγει ὁ Ἱερὸς Μιθθῆκος, ὅτι «οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι ὅτι οὐκ εἰσίο»,· διότι δηλαδὴ ἐὰν ἐπίστευεν εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν ἐν τῇ μελλούσῃ αἰωνίῳ καὶ ἀτελευτήτῳ ζωῇ, περὶ ἧς λέγει ὁ Λυτρωτὴς ἡμῶν «Καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα».

Οἱ ἐρηνευταὶ φρονοῦσιν, ὅτι οἱ κατὰ Θεὸν ζήσαντες καὶ ἀπ' ἡμῶν μεταστάντες ἀέθροι ἡμῶν, ἐὰν εἶχον φωνήν, θὰ διεμαρτύροντο κατὰ τῶν θρήνων καὶ τῶν κοπετῶν τινῶν, λέγοντες πρὸς τὴν μικροσκοπίαν ἢ ἀπιστίαν ἡμῶν «Μὴ κλαίετε, ἡμεῖς οὐκ ἀπεθάνομεν ἀλλ' ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ὄντως ζωὴν μετέστημεν· μὴ κλαίετε τε δι' ὑμᾶς ἀλλὰ διὰ τὰς ἰδίας ὑμῶν ἀμαρτίας» τοῦθ' ὅπερ καὶ ὁ Κύριος εἶπε πρὸς τὰς κλαίουσας τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ γυναικῶν· «Θυγατέρες Ἱερουσαλὴμ, εἶπεν, μὴ κλαίετε ἐπ' ἐμὲ, πλὴν ἐψ' ἑαυτὰς κλαίετε καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν».

Ἄλλῃθως οἱ κοπετοὶ καὶ οἱ θρήνοι μόνον εἰς τοὺς θνητοψύχους, εἰς τοὺς μὴ πιστεύοντας ἀνάστασιν νεκρῶν ἀνήκει, διότι αὐτοὶ ἀπιστοῦντες εἰς τὴν ἰδέαν τῆς αἰωνιότητος ἔχουσιν ἀφοσιωθῆ καὶ δεσμευθῆ ὑπὸ τῆς ὕλης καὶ ὑπὸ πάντων τῶν γηίνων δεσμῶν, πιστεύοντες βλακωδέστατα ὅτι οὐδέποτε θείλουσιν ἀποπασθῆ καὶ ἀποχωρισθῆ τῆς ὕλης καὶ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν ἢ ἀποχωριζόμενοι οὐδέποτε πλέον θὰ ὑπάρξωσιν. Ἐνῶ δὲ τὸ πρῶτον ἢ στοιχειώδης λογικὴ διδάσκει ἡμᾶς ὅτι ἡ κτήσις παντὸς πράγματος συνεπάγεται ταύτοχρονως καὶ τὴν ἰδέαν τῆς ἀπωλείας αὐτοῦ ἐν ἀόριστῳ χρόνῳ, καθὼς καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεως, ἢ γέννησις ἐνὸς ἐκάστου μέλους τῆς οἰκουμένης ἡμῶν, συγγενῶν ἀναγκάτως παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐν οἷρ ὀφθαλμοῦ ἀδήλη καὶ ἀόριστον χρόνῳ.

Καὶ διὰ μὲν τὰς υπερβολικὰς θλίψεις καὶ τοὺς θρήνους τῶν χριστιανῶν ὁ Κύριος εἶδει ὡς φάρμακον τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, εἰς τὰς περὶ τῆς κρείττους καὶ αἰωνίου ζωῆς ἀψευδεῖς Αὐτοῦ ἐπαγγελίας, διότι μόνη ἢ ἀκράδαντος Πίστις εἰς τὴν ἀτελευτήτων χαρὰν γλυκαίνει τὴν

πικρὸν τῶν ὀλιψάνων καθυποχέζει τὰς τεθλιμμένες ψυχὰς.

Διὰ δὲ τὰς προικτάς βλασημίας τῶν μὴ ἐχόντων τὴν φρόνησιν τοῦ ὄρους καὶ τὴν ἀκριβήτητα τῆς περιπεραῆς. τῶν παραφροῶν ἐκλονοῦν ψευδοχριστιανῶν, τῶν πράγματι ἀσεβῶν καὶ ὕλιστῶν, ποῖον φέριμακον ἀποιεῖται καὶ τίς ὁ περιφρουρήσων τοῦλάχιστον τὴν ἰερότητα τῶν Ναῶν. τοὺς ὁποίους βεβηλόνοισι διὰ τερατώδων βλασημῶν καὶ ὕβρεων κατὰ τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς κηδεῖαις διὰ τῶν ὑπ' α' τῶν ἐκφωνουμένων ἐπι- κηδεῖων λόγων :

Ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης δομαζέται ἐκεῖ «κακοῦς δαίμων» «σεληρῶς δαίμων» «φίθονερῶς δαίμων» ἀνομιέται «βλάσανος τίχνη» «σεληρῶ τύ- χη» «σεληρῶ εἰσαρμένη» «πεπρωμένον» καὶ ἔτι ἄλλο ἢ διαστρεφῆ τοῦ νόου καὶ ἡ φουλότης τῆς καρδίας ὑπαγορεύει τοῖς ποιοῦσι.

Μοναδικὸν δὲ φαινόμενον εἶνε τοῦτο, ὅτι ἕπερ οὐδὲ ὁ τε- λευταῖος λειτουργὸς εἶνε δὴποτε κλάδου δὲν θὰ ἐπέτρεπεν ἀτιμωρητῆ νὰ γείνη. ἐκλήθη νὰ ὑβρίζωνται ἐν ἐπισήμῳ συ- νοβοῦσαι αἱ ἔργα καὶ αἱ βλάσεις, ἐπὶ τῶν ὁποῖων στηρίζεται τὸ λειτουργημά του, τοῦτο τὸ ἐκινεῖται πολλὰς λει- τουργοῖ τινες τῆς Ἐκκλησίας ἀσπάρως ἰσχυμένοι καὶ ἀκαθῶς ἀκροῶμενοι τὰς τερατώδεις κατὰ τῆς Πίστεως βλασημίας τῶν ἀσεβῶν καὶ ὕλιστῶν.

Ἐγὼν δὲ μόλις τὰς ὑπ' ὄψεος τοῦ τὴν εὐσεβεῖαν ταθη- κόντων τινῶν, εἰς κηδεῖαις τῶν ὁποῖων ἐκφωνοῦνται οἱ ποιοῦντο ἀσεβεῖς ἐπικηδεῖαι λόγοι, δύνανται κάλλιστα νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι οὗτοι ἐκφωνοῦνται κατὰ τῶν ζήτων νεκρῶν λειτουργῶν τῆς ὀρθοκείας τῶν ἀνομιουμένων εἰς τὴν βεβηλωτῶν τῶν ἱερῶν.

Ἡ ἙΥΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΝ Τῆ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚῆ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Ἡ εὐγένεια τοῦ ἀνθρώπου συνίσταται εἰς τὰς τῆς ψυχῆς του δυνάμεις καὶ ἰδιότητας, εἰ ὡς εἰνῶν τοῦ Θεοῦ παρίστα- ται καὶ νὰ ὁμοιάσῃ πρὸς αὐτὸν δύναται. Ὁ λογικὸς νοῦς, ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐλευθερία, ἡ συναίσθησις καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀ- γασθοῦ, ἡ ὀριότης καὶ ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ συμπάθεια, αὗται εἶνε αἱ δυνάμεις καὶ αἱ ἰδιότητες αἱ θεωρούμεναι περὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐμφυσήθειαν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἐπι- αῖαν, ὄντων καὶ ἀθάνατον ψυχῆν. Ὁ ἀνθρώπος ἐπομένως τότε συμφωνεῖ πρὸς αὐτὸν καὶ κινεῖται καὶ ὑπάρχει κατὰ τὴν καταγωγὴν του, φέρεται δὲ εἰς τὸν περιορισμὸν του, ὅταν σύμφωνα πρὸς τὰς ἰδιότητας καὶ τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς του ζῆ καὶ ἐνεργῆ. Ἐὰν λοιπὸν ἐν τῷ βίῳ του ἀποδεικνύηται δικαίος καὶ ἀγαθὸς καὶ λατρεύῃ τὸν οὐράνιον αὐτοῦ Πατέρα ἐν ἐπιγνωσίῃ τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ καὶ ἐν ἐργοῖς δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης, τότε ἔχει τὴν ἀνωθεν, τὴν κατὰ Θεόν, τὴν ἀληθῆ εὐγένειαν.

Ἡ εὐγένεια τοῦ ἀνθρώπου πνεῦμα ἐν τῇ ἐνεργείᾳ τῶν δυ- νάμεων καὶ ἰδιοτήτων αὐτοῦ πρὸς ἐπιτελεῖσιν τῶν ἔργων τῆς

δικαιοσύνης, δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης, ἔχει ὄργανον τὸ σῶμα. Διὰ τοῦ σώματος ὁ ἀνθρώπος ἀνήκει εἰς τὸν αἰσθητικὸν κῶ- σμον, διὰ δὲ τοῦ πνεύματος εἰς τὸν πνευματικόν. Διὰ τοῦτο παραβλήθη πρὸς γέφυραν ἐνοῦσαν τὸν πρῶτον κόσμον μετὰ τοῦ δευτέρου.

Τιμῆς πολλῆς καὶ θεραπείας ἐπιμελοῦς εἶνε ἄξιον τὸ σῶμα ἐν σχέσει πρὸς τὸν περιορισμὸν αὐτοῦ, περιορισμὸν ὑψη- ροῦς πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πνεύματος.

Διότι ἡ τοῦ σώματος πρὸς τὸ πνεῦμα συνθήκη εἶνε συνθήκη ὁσίου πρὸς ὁσιότητα. Δουλεῖον τὸ σῶμα εἰς τὸ πνεῦμα εὐ- ρίσκεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ περιορισμοῦ αὐτοῦ δι' ἂν ἐδη- μιουργῆθῃ. Εἰς πᾶσας δὲ αὐτοῦ τὰς ὁρμὰς καὶ ἐπιθυμίας βυθιζόμενον ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἀποδεικνύεται τῶν χειρῶν τοῦ Θεοῦ δημιουργημα, τὸ ἀπάνθημα δὲ τῆς ὄλης αἰσθητῆς κτίσεως. Δεσπάζον δὲ τὸ πνεῦμα ἐπὶ τοῦ σώματος, ἐλευ- θέρωσ ὁρᾷ κατὰ τὴν ἰδίαν οὐσίαν καὶ φύσιν, συμφωνοῦν πρὸς αὐτὸ καὶ ὁμοιάζον πρὸς τὸν ἐν αὐτῷ εἰκονιζόμενον Θεόν. «οὗ τὸ πνεῦμα ἐκεῖ ἐλευθερία.»

Ἡ σχέσις τοῦ δεσπάζοντος ἐπὶ τοῦ σώματος πνεύματος δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς τὴν σχέσιν ἐμπνευσμένου μουσι- κοῦ πρὸς τὰς χορδὰς κλειδοκουμβάλου, αἵτινες εὐπειθέστατα ὑποκύνουσιν εἰς τὰς κανονικὰς τῶν δακτύλων κινήσεις τὰς ἐν ἁρμονίᾳ ἐκφραζούσας τὰ συναισθήματα αὐτοῦ. Δεσπάζον τὸ πνεῦμα ἐπὶ τοῦ ὕλικου ὀργανισμοῦ, πρὸς δὲ συνδέεται ἐπὶ τῆς γῆς ἀρρηκτως, δεσπάζει ἐπὶ τοῦ ὕλικου κόσμου σύμ- παντος, διότι ἐν τῇ ἐνεργείᾳ αὐτοῦ ποῦ ποτε δὲν προσκό- πεται, ἀλλὰ εἰς ὅλα ὑπέρκειται, καὶ ὅλα ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἐξέ- τασιν ὑποβάλλει. Συνδέεται πρὸς τὸν αἰσθητὸν κόσμον καὶ ἐν αὐτῷ ζῆ, ἀλλὰ καὶ πιστοποιεῖ ὅτι ἀνήκει κυρίως εἰς σφαι- ρας πνευματικὰς καὶ ὑπερκοσμίου καὶ ἐν αὐταῖς ἔχει τὴν αἰωνίαν καὶ ἀξίαν ἑαυτοῦ ζωήν.

Ἐν τῇ τηρήσει τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεθείσης μεταξὺ σώ- ματος καὶ πνεύματος συνθήκης ταύτης καταφαίνεται ὁ ἄν- θρωπος ἐν Θεῷ θεῖος καὶ τῆς τῶν ἀνωθεν εὐγενείας μετέχων (Γρηγ. Θ.), βασιλεὺς τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατασταθείς.

Ἐὰν οἱ ὄροι ἀντιστραφῶσι καὶ ἡ συνθήκη αὕτη εἰς τὸ ἐναντίον μεταβληθῆ, ἐὰν δηλονότι τὸ σῶμα, ἀχαλίνωτον εἰς τὰς ὁρμὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ, κατακυριεύσῃ τοῦ πνεύ- ματος, τότε λέλυται ἡ ἁρμονία, σεσάθρωται ἡ οἰκο- δομὴ (Χρυσόστ).

Ὅπου τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον λογικὸν ἐπέλασθη διὰ τὴν καθοδηγίαν καὶ ἡγεμονίαν, λησμονοῦν ἑαυτὸ, σύρεται ὀπίσω τοῦ ἁρματος σαματικῶν ὁρμῶν ἀλογίστων καὶ κτηνωδῶν, αἱ θεῖαι αὐτοῦ ἰδιότητες ἀερανοῦσιν, ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἐπισκο- τίζεται, ἡ πρὸς αὐτὸν ὁμοιότης καταστᾶ ἀδύνατος, τὸ πνευ- ματικὸν ἐγὼ ἠτᾶται καὶ δεσμεύεται ὑπὸ τοῦ αἰσθητικοῦ ἐγὼ, τὴν πνευματικὴν ἐνεργίαν ἀντικαθιστᾷ ἡ τῆς ὕλοφροσύ- νης, καὶ ὁ ἀνθρώπος κύνει πρὸς τὴν γῆν μὴ δυνάμενος πρὸς τὸν οὐρανὸν νὰ ἀναβλέψῃ. Τότε ἐγκαταλείπει τὸ βασίλειον τοῦ Φωτός καὶ παραδίδεται εἰς τὸ βασίλειον τοῦ σκότους. Καὶ ἐνῷ πᾶσα ἡ φύσις ἐν τάξει διατελεῖ, αὐτὸς φέρεται ἐν ἀταξίᾳ καὶ ἡ μὲν ἄλογος καὶ ἄψυχος φύσις ἐν τῇ κανονικῇ

τῶν νόμων αὐτῆς λειτουργίᾳ ἡρεμαῖ, ὁ δὲ ἄνθρωπος, ἐν δι- κειᾷ πρὸς αὐτὸν ἐπαναστάσει, ἀγριεύει καὶ συναρπάζεται.

Κακὴ χρῆσις τῶν θεῶν δωρεῶν, στυγερὰ καὶ καταπι- τευσίαι αὐτῶν, λήθη δὲ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον τὴν συναίσθησιν τῆς ἰδίας καταγωγῆς του, καὶ τότε ἐγένετο ἰὼν τοῦ Θεοῦ ἀγενής ἐν τῷ βίῳ παρίσταται, ἀνάξιος τοῦ ποιήσαντος καὶ πλουτῆσαντος αὐτὸν Θεοῦ ἀκι- ζικνύεται, τῆς πρὸς αὐτὸν σχέσεως στερεῖται, καὶ ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ οὐοῦ μεταπίπτει εἰς ἐσχάτην ἀνυμίαν καὶ ἀδοξίαν ἀπόλλυσι τὴν εὐγένειαν.

Τοῦτο ἐγένετο παρὰ τοῖς πρωτοκλάστοις, οἱ ὁποῖοι ἐν φιλαυτίας παρέθησαν ἡγήτην τοῦ Θεοῦ ἐπιτολήν καὶ ἑαυτοὺν καθ' ὅλα ἐξαρτῶμενοι ἀπὸ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἔκου- σαν ἔχοντες τὰς πνευματικὰς αὐτῶν δυνάμεις κατὰ τὸ θε- λημα τοῦ Θεοῦ ἐνεργούσας τοῦτο ἐγένετο εἰς τὴν ἀνθρωπώ- τητα πᾶσαν τὴν κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀμαρτίας ἀπὸ τοῦ Θεοῦ κεχωρισμένην. Ἀπόλλεια τῆς συναισθήσεως τῆς εὐγενείας, στέρσις τῆς πρὸς τὸν Θεὸν σχέσεως, ἐνεκα τῆς δουλείας τοῦ πνεύματος εἰς τὴν αἰσθη- τικὴν φύσιν τὴν καθ' ἑαυτὴν ἀχαλίνωτον καὶ ἄ- λογον.

Ταῦτα τὰ τῆς ἀμαρτίας ὁφόνια.

Θέλει τις λοιπὸν νὰ διαφυλάξῃ τὴν εὐγένειαν αὐτοῦ τὴν θεῖαν, τὴν ἐκλαμπρον, ἥτις τὸν κάμνει συγκοινωνὸν καὶ κληρονόμον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ; Ἄς ἀκροῆθῃ τῆς ἀμαρτίας τὰ δεσμὰ. Ἡ πνευματικὴ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία, ἰδοὺ ἡ ὑπερτάτη εὐγένεια.

Τιμ. Ἀναστασίου.

Ἡ ΕΝ ΧΑΛΚῆ ΘΕΟΛΟΓΙΚῆ ΣΧΟΛῆ ΚΑΙ Ο ΝΕΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΥΤΗΣ

Μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἐμάθομεν διὰ τῆς φιλίας α' Αναπλά- σεως ὅτι ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μετὰ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου ἐξελέξατο καὶ διώρισεν ὡς διευ- θυντὴν τῆς περιωνύμου Θεολογικῆς Σχολῆς ἐν Χάλκῃ τὸν ἀρχιμ. κ. Ἀπόστολον Χριστοδοῦλου. Κληρικὸς ἐνάρετος καὶ εὐπαιδαυτος, ἀκούρατος καὶ ζηλωτῆς, αὐστηρὸς καὶ ἀξιο- πρεπῆς, ἀερόφρων καὶ ἀμερόληπτος, δόκιμος συγγραφεὺς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Πατρολογίας, παρέχει πάντα τὰ ἐγγύγια τῆς εὐδοκίμησεως ἐν τῇ νῆα ὑψηλῆ θέσει τῆς διευθύνσεως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἡ ἐν Χάλκῃ Θεο- λογικὴ Σχολὴ εἶνε ὁμολογουμένως τὸ σέμναμα τῆς ὀρθόδο- ξου Ἐκκλησίας. Εἶνε ὁ Δούρειος, ὡς εἰπεῖν, ἐκεῖνος ἵππος ἐξ οὗ κατ' ἔτος ἐξέρχονται γενναῖοι στρατιῶται καὶ ὀπλιτο- πόλαι τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας ἥτις, εἰπέρ- ποτε, πολεμεῖται δεινῶς ὑπὸ ὀμοδόξων καὶ ἀλλοδόξων. Ἐκ τῆς ἐνδόξου ταύτης Σχολῆς, φῶς γνώσεως πυρσευούσης, ἀφθονα σελαγίζουσι τῆς τε ἔσω καὶ ἔξω παιδείας ἀπαντά- σματα, καὶ εἶνε ὡς φάρος ὑψηλῆς ἐπὶ τοῦ μικροῦ λόφου τῆς περιρρῶτου καὶ μυροβόλου Χάλκης πεπηγμένος εἰς φωτισμὸν

καὶ φρονήσιν τῶν ἐν τῇ ἀκτῇ τῆς ἀμαρτίας περιπατοῦν- των. Οὗτος ἡ θεολογικὴ αὐτὴ καὶ Ἱερὰ Σχολὴ συνετέθη ἀνακουστικῶς μετὰ τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἱένους, καὶ ἡ ἀνάθησις καὶ κρήσος ταύτης εἶνε ἀνάθησις τοῦ παντα- γῶθεν κατωδοκιμαμένου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

Ἡ φιλοσοφία Νήπιη Ἐκκλησία, κατανοήσασα αὐτὸ, πολλὰκις κατὰ τὸ τελευταῖον ἐπὶ ματερρῶμισε τὴν Σχολὴν ταύτην. Καὶ ἡ ἐκλογὴ ὡς διευθυντοῦ ταύτης τοῦ ἀτόφρου καὶ πολυμαθοῦς Σεβαστοῦ ἡμῶν καθηγητοῦ ἀρχιμ. κ. Ἀποστό- λου Χριστοδοῦλου εἶνε ἐπισημαστικὴ. Ὁ νέος διευθυντὴς δύ- ναται, εἰπέρ τις καὶ ἄλλος, νὰ ἐμφυτεύσῃ εἰς τὰς ἀκαλὰς ψυχὰς τῶν μαθητευομένων τὴν ἀρεσίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ἀναπαύσασιν καὶ τὴν ἀγάπην οὐχ' εἰς τὴν πατερρῶσαν ἀλλ' εἰς τὸ καθῆκον. Καὶ ἀπόλυτος ἀνάγκη ἡ Θεολογικὴ αὕτη Σχολὴ νὰ ἐρκῆ ἐπ' ἀγαθῶν τοῦ Ἱένους ἡμῶν, διότι κρηδῆ ὑπὲρ τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἡμῶν ὀρίζοντα μετεωρίζονται νέφη, βρέξει δὲ καὶ ἀκαίσιον μοκᾶται ἡ ὑπὸ μύριαν σφαδάζοντων παθῶν συγκοικωμένη καὶ συνοικουμένη θάλασσα, πανταχοῦ δὲ ψυχασθοὶ ἀγγελαὶ τὰ θεόσπαρα καὶ πολύφορα τῆς Ὄρθο- δοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ λήϊα νέρονται καὶ καταλυμαί- νονται. Ἀληθῶς ἀχλεπὸς ὁ καιρὸς οἱ ἐπιβολευόντες πολ- λοί, λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, τὸ τῆς ἀγάπης γνήσιον ἀσώλωτον ἀντεισέχεται δὲ ὁ τῆς βλακῆς ὀλεθρος, ἐν μέσῳ παθῶν διαβαίνομεν καὶ ἐπὶ ἐπάλξεων πόλεων περιπατοῦ- μεν οἱ μὲν ἔσομοι τοῖς ἡμετέροις ἐρησῆσιν ἰακοῖς, εἰ ποτέ τι συμβαῖη, πολλοὶ καὶ πολλαχῶθεν ἐφεισθήσασιν ὁ δὲ συ- ναληγῶσαν οὐδέλις ἢ καὶ ἀυρῶθητοι λίαν» (περὶ Ἱερῶσ λογ. Α' β' Δ'.)

Ἐσομὲν βέβαιον ὅτι ὁ νέος διαπερηθὴς διευθυντὴς τῆς Θεο- λογικῆς Σχολῆς ἀρχιμ. κ. Ἀπόστολος Χριστοδοῦλος ἐν τῇ νῆα ταύτῃ καὶ ὑψηλῇ θέσει θέλει ὡς μέγιστα εὐδοκίμησῃ καὶ ἐργασθῆ μετὰ σθένους καὶ αὐταπαρνήσεως καὶ κατ' ἀκο- λουσίαν νῆα σπαργῶσα πνευματικὴ ζωὴ σὺν τῷ χρόνῳ θέλει ἀνατελεῖ ἐπ' ἀγαθῶ τῆς πολυπαθοῦς Μ. Ἐκκλησίας.

Πολύκαρπος Ι. Συνοδικὸς Ἱεροκήρυξ.

ΤΟ ΣΟΪ

— Εἶνε ἀπὸ Σοῖ.

Ἰδοὺ ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον σεμνοὺς καὶ ἐγνωστικὸς τί- τλους τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ σοῖ τείνει πολλὰκις ν' ἀντικαταστήσῃ ὀλόκληρον κροῖκα καὶ ὀλόκληρον ἱκανότητα.

Ἡ κόρη ἐκεῖνη κρατεῖ ὑψηλὰς καὶ ἀκάμπτους τὰς διὰ τὴν ἐκλογὴν συζύγου ἀξιώσεις τῆς.

Στηρίζεται εἰς περιουσίαν :

Ὅχι.

Ἀλλὰ εἶνε ἀπὸ σοῖ.

Καὶ διὰ τοῦτο γυμνοὶ παρουσιάσθησαν καὶ πάντες ἀ- περρῶθησαν. Οὗτε μὲ κῆποιον τοῦλάχιστον εὐγένειαν ἀλλὰ μὲ ἀγερωχίαν καὶ καταφρόνησιν καὶ ὀργήν.

Οί βέβηλοι!

Πώς ετόλμησαν να αναβλήθουν, όκου ως κόρυς του μύθου άνοητοί το σόβι το σερμόν, το σόβι το υπέροχον, το σόβι το πανέκλαμπρον;

Και όταν τὰ έτη προχωρούν και το σαράνι των κρώγη την νεότητα και φθείρη το κάλλος και φορη την όρρασον, ή άθυμία άρχίζει να κατατρώγη και την κόρη και τους γονεΐς της, αλλά το σόβι δεν συνθηκολογεί εύκόλως.

Πλέον άγέρωχον από την κεφαλήν άρχαίου Σπαρτιάτου, δεν κίπνει, άλλ' εύτε κίπνει.

Και εις τὰ άτομα άκόμη έκειν, εις τὰ όποια το χρέμα τείνει να όρθωθι ήπέρ όλα, όχι σπανίως το σόβι σφεί αυτό δουλικόν πρό των ποδών του. Και τὰ έκατομύρια των άμερικανικών δολλαριών φιλοδοξούσι να επιδειχθώσι από του ύψους του τίτλου ενός άργουντος πρίγκηκος ή ενός χρεωκοπημένου δουκάς.

Μωραί και κυναιότητες, αί όποια φυτρώνουν από το σκόπη και την σαπρίαν των ανθρώπινων έγώ.

Τι έβλε εις τίτλοι των όθων ευγενών, των λόρδων και των βαρώνων, και της άλλης όμοιασίας των έγκουσιών έγωισμών;

Ανθρακες, διά τους όποιους έκαίρονται οι ήλιθιοι, και κουρέλια, με το όποια επιδεικνύονται οι τρελοί.

Ένα και μόνον σόβι ένεχει άληθιή τιμήν και καταλάμπεται από δόξαν και ευγένειαν πραγματικήν.

Ποίον;

Το σόβι του Θεού.

Ο ούράνιος ήμών Πατήρ μάς λέγει διά της Αγίας Γραφής: και έσομαι υμΐν εις Πάτερα, και υμεις έσοθε μοι εις υίους και θυγατέρας.

Υίος του Θεού. Τι από τοϋτο ύψηλότερον;

Θυγάτηρ του Θεού. Τι άπ' αυτά τιμιώτερον;

Ποιος βασιλόπαις θα έληγαμίεν τον τίτλον του τοϋτου, διά να καυχθῆ ότι είνε υίος διαμάρχου;

Και ποια βασιλοπούλα θα παρσιώσα την καταγωγήν της, διά να κημαρώση ότι είνε κόρη δημοτικού συμβούλου;

Όπου λοιπόν ήμπορεί τις να είνε υίος Θεού, κόρη Θεού, δεν είνε έσχάτη, όχι πλέον ματαιότης, αλλά βλακεία και παραφροσύνη, εις τοϋτο μεν καμίαν να μη διδῃ προσοχήν, να έπισειη δε το έξ ανθρώπων σόβι της, το όποιον τις οίδε μάλιστα διά ποίαν βύθρων και όχετων διήλθε, και εκ ποίας κεντρίας έσχημάτισε το βάθρον και την πυραμίδα του;

Το άνάκτορον ως ώχράση πρό της καλύθης, και το βασιλικόν άκόμη στέμμα ως κύψη έμπρός εις ένα σκούφον και ένα φέσι. Τὰ δε μεταξωτά και τὰ βελούδινα της πριγκηπούλας ως κρυφθούν μπροστά. στέ τσίτι της έργάτιδος και το μανδίλι της χωρικής.

Όπου ο Θεός εμφανίζεται, τὰ των ανθρώπων ως άφανισθούν.

Ο άνήρ ο εύσεβής, αυτός μόνος ως ύψωση το μέτωπόν του. Και ή γυνή και ή κόρη ή πιστή και άγιή, αυτές μόναι ως παρσιώσασον την θέαν αυτών λάμπιν.

Αίτι ένα και μόνον σόβι είνε καθαρόν, φωτεινόν, άθάνατον, έκλαμπρον, άληθώς μέγα και άληθώς τίμιον και άληθώς υπέροχον, το σόβι των υιών και των θυγατέρων του Θεού.

ΑΝΟΙΚΕΣ ΤΕΛΕΤΕΣ ΤΩΝ

Είδομεν εν τῇ «Ακροπόλει» ότι το έν Κωνσταντινουπόλει Ζήππειον Περθεναγωγείον κινδυνεύει να κλείση, επειδή ή έν Αθήναις έπιτροπή, ή διαχειριζόμενη την κληρονομίαν του άειμνήστου Ζήπκα, καθυσταρεί εις αυτό 1700 λίρας.

Εις την λυπηράν είδησιν, ήτις δέν διεψεύσθη, διατάζομεν να πισταύσωμεν. Έν ή περιπτώσει άληθεύει, οι ένοχοι τοιαύτης παραλείψεως, αν σωθώσι από δικαίους λιθοβολισμούς, πρέπει να έκλέξουν μεταξύ είρκτης ή φρενοκομείου.

Η άθέτησις μιᾶς υποχρεώσεως νομίμου, εκ μέρους μάλιστα διαχειριστών ξένης περιουσίας, είνε πάντοτε πράξις έπαισχυντος. Αλλ' όταν διακράσηται από έξοχότητος των Αθηνών πρός Έδρυμα εΐν το Ζήππειον, και ο βεχρύτερος των χαρακτηρισμῶν θα ήτο και ή υπερβολήν έπικειχής.

Αλλόκοτος και άνεξήγητος τῇ άληθείᾳ τακτική εκείνη, την όποιαν δεικνύουσι πολλαί έπισημότητες του έλληνικού βασιλείου άπέναντι πολλών εκ των έξω όμογενών έδρυμάτων. Αφρηθήσαν από σχολεία και από πατριαρχεία Ισχυραί έπιχορηγήσεις καθ' όν καιρόν διεσπαιόζοντο ένταϋθα ποσά υπέρογκα μεταξύ ποικίλων λαφυρογαγιών. Και ένῆ οϋτω έπροδίδομεν ότι είμεθα άστοργοι και άδιάφοροι πρός αυτά, εις την πρώτην τυχοϋσαν περίστασιν έπεκρίνομεν σφοδρῶς πᾶσαν εκ ξένων κυβερνήσεων χορηγίαν, έρχομένην ν' ανακληρώση την άφαιρεθείσαν εκ μέρους ήμῶν, και έπεκαλούμεθα άγρυπτικῶς τους δεσμούς του Έένους, τους όποιους ήμεΐς οι Έδοι συντηροϋμεν.

Από την παραφροσύνην ταύτην είνε βεβαίως άμέτοχος ο έλληνικός λαός, άλλ' αυτό δεν άρκεί. Έν τῷ μέλλοντι τοιοϋτοι παράφρονες εν άξίζουσι να δεθοϋν. Αν και το δέσιμον μόνον δεν φθάνη, όταν, ως εις την προκειμένην περίστασιν, τὰ κατακρατούμενα χρήματα, επί τοσοϋτω κινδύνῳ, είνε όφειλή, ήτις και νομίμως δύναται ν' άπαιτηθῆ.

Έάν ή ρηθείσα έπιτροπή έκαμε τοιοϋτο έγκλημα, ως σπαύση να το έπανορθώση. Αλλως ο αυτοπεινικός θα είνε το έντιμότερον μέσον, διά του όπολου θα δώση τέρμα εις την άκαταλόγιστον ύπαρξίν της.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Δέν ήθέλομεν από των στηλών τοϋτων να ύπομνήσωμεν εις τους έν Αθήναις άρμοδίους τί όφειλον να πράξωσι πρός βοήθειαν των έν Μ. Ασία σεισμοπαθών. Διότι μάς ήτο λανβαρό το να ύποτεθῆ εκ μέρους των έν Τουρκία όμογενών

πληθυσμών ότι υπήρχεν άνάγκη δημοσιογραφικής προτροπής όπως έννοηθῆ καθήκον τόσον Ιερών και τόσον έπιτακτικόν.

Και σήμεραν άκόμη άποφύγομεν το να έλέγξωμεν. Υπομνήσκομεν μόνον. Η προκειμένη περίπτωσης είνε εκ των κρισίμων έκείνων, καθ' ή; άποδεικνύεται αν κοινωνία τις και Κράτος διατηρῆ ύψηλότεραν τινά ζωήν, ή είνε ύθροισμα σκελετῶν, οι όποιοι, ως έν φαντασμαγορία, φαίνονται διερχόμενοι εκ του κόσμου τοϋτου έν άπατηλή τινι ζωῇ.

ΑΙ ΘΛΙΨΕΙΣ ΤΟΥ ΙΣΑΑΚ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

Ο Ισαάκ δέν έπαθεν όσα ο πατήρ του. Οϋτε μακρὴν ταξείδιον έκαμεν όπως εκείνος, οϋδε τον τόπον του ήναγκάσθη να άφήση. Υπέμεινεν όμως και αυτός το μεγαλύτερον από όλα τὰ κακά, τον φόβον δηλ. μήπως δέν άποκνήσῃ τέκνα.

Και ο φόβος μεν εύτος έλύθη με την προσευχήν του, αλλά τότε ανέκυψε μεγαλύτερος. Διότι δέν είνε ίσον να τρέμη τις μη δέν τῷ γεννήσῃ ή γυνή του τέκνα, και να τρέμη δι' αυ την την ίδίαν την γυνικία του. Η δε Ραβέκκα, καθ' όσον έπροχώρει ή έγκυμοσύνη της, τόσον υπέφερον από τὰ δίδυμα, τὰ όποια έφερον έντός της, και από τοιοϋτους πόνους κατεκόπητο, ωτε πιικροτέρα από θάνατον να καταντῆ ή ζωῆ της. Και τοϋτο το μακθίνομεν από τους ίδίους της λόγους: Έάν τοιοϋτοτρόπως μέλλῃ να μοι γίνηται, έρώναζε, τί την θέλω την ζωήν;

Και ο Ισαάκ πρός τοϋτους έλαβε πείραν του λιμού. Καθώς δε ο πατήρ του, και αυτός ήλθεν εις κίνδυνον ένεκα της γυναικός του. Έπιπροσθέτως δε, οι περίξ κατοικούντες ως έχθρον και πολέμιον τον έδωκαν και τον έστενοχώρουν, και ήρπαζον τους καρπούς των κόπων του.

Και όταν επί τέλους φίλους απέκτησε και ήλικιώθησαν οι υίοι του και ήλιπσεν ότι θα εύρη πολλήν παρηγορίαν και καλήν περιποίησιν εις το γήρας του, τότε μάλιστα ένεπέσεν εις την έσχάτην άθυμίαν.

Διότι ο μεν Ησαϋ, παρά την θέλησιν του πατρός του, έλαβε γυναίκα άλλόφυλον, και τοϋτο καιρίως τον έλύπησε. Την δε λύπην έπηύξησεν ή μάχη και ο πόλεμος, όστις διά του γάμου τοϋτου ειςήλθεν εις την οικίαν. επειδή ή νύμφη ήρχετο εις φιλονεικίας με την πενθεράν. τί δε κακόν είνε τοϋτο, όταν μάλιστα και αι δύο κατοικώσι υπό την αυτήν στέγην, το γνωρίζουσι καλῶς όσοι περιέπεσαν εις τοιαύτην περιστασιν.

Και εις ταϋτα προσετέθησαν κατόπιν άλλα θλιβερώτατα πράγματα: όφθαλμών δηλαδή τύφλωσις και άποτυχία περί την εύλογίαν του πρωτοτόκου του. πόσον δε τῷ έστολχισε τοϋτο, γνωρίζομεν από την πικράν κρυγήν του, ή όποια άντήχηε διά της Αγίας Γραφής.

Τὰ δε μετά ταϋτα με κακά τραγηδίας παρομοιάζουσι και

το όρμηκ τῷ θλίβῶν μετὰ τοϋτων αδελφῶν ανακλῶσιν εις την μήτηρ. Αίτι ο μεγαλήτερος αδελφός, μη σπθόμενος την ήλικίαν του πατρός και διάφορος πρός την τύφλωσιν του, ήθελῃσε να φρονήσῃ τον νεώτερον και τοϋτο μεν δέν έγεινε, άλλ' έδιώχθη, ο Ιακώβ από την πατρικόν οίκον.

Και όταν ο υίος των οϋτος, ο ήμερος και υπήκοος και φιλόστοργος, έφέρετο μακρὴν κλονόμενος μόνος, χωρίς να γωρίζωσιν οι γονεΐς του τί τῷ συνέβαινε, με μυρίους δε μένον φόβους βραχνίζόμενοι περί αυτου, και ήταν κατόπιν προσήλθε μεν εις τον θεόν του, άλλ' ή μήτηρ του, ή όποια είχε συνειδησῃ να τον βλεπῃ πάντοτε πλησίον της, ώδύρετο και έθρήνη άκατάπαυστα εις την ένδημησίαν του, ποία θα ήτο, νομίζεις, ή λύπη της, άφῶ μάλιστα έβλεπεν έμπρός της τον άνδρα της ως νεκρόν και διά την ήλικίαν και διά την άσθένειαν; από πόσον δε πένθος θα κατείχετο και αυτός ο γέρον Ισαάκ άναγκάζόμενος, μοζι με τὰς ίσικίας του, και της γυναικός του να θρηνη τὰς συμφοράς;

Ότε δε πάλιν ήλθε ή ώρα του θανάτου της Ραβέκκας, τί άρα γε δέν θα είπεν αυτη και τί δέν θα έλάλησεν, Ιακόν και λίθον να αναλύσῃ, επειδή δέν έβλεπε τον υίον της τον αγαπητόν πλησίον να στέκῃ και να διακρύβῃ, και να της κλείρ τους όφθαλμούς, και να της συλλαμβάνῃ το στόμα και να το συμμάξουῃ, και θα τὰ άλλα να κάμη της έπιθνατίου ώρας, τὰ όποια εις τους γονεΐς, όταν δέν είνε παρόντα τὰ τέκνα να τὰ εκτελοϋν, φαίνονται σκληρότερα και από τον θάνατον αυτών; ο δε Ισαάκ, ο γέρον, ο άθάνατος, ο τυφλός, ο έχων εις τὰ ξένα τον ένα εκ των υιών, αισθανόμενος ν' άποθνήσκῃ, οϋτως ή καλή σύντροφος του βίου του, ποίαν να είχε τότε ψυχῆν, ποίαν δε και μετά τον θάνατον εκείνης;

Τοιοϋτος λοιπόν υπήρξε και ο Ισαάκ, περί του όπολου κοινῶς νομίζομεν ότι έπέρασσε παιδρὴν και εύτυχισμένην ζωήν. Και όμως δέν κατηγόρησε διά τὰς δυστυχίας του τον θεόν, άλλ' έμεινε πιστός και εύσεβής και υπήκοος, διά δε τοϋτο αι θλίψεις του τον άνεδείξαν και τον έγέμισαν από δόξαν και τιμήν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Έγράφη ότι άμα τῇ έφαρμογῇ του νέου Νόμου περί Διοικητικής Διαιρέσεως του Κράτους θα πληρωθώσι πᾶσαι αι κεναί έπισκοπικαί έδραι, αναγραφόμενης της αναλόγου πιστώσεως εις τον συντασσόμενον προϋπολογισμόν του 1900.

— 116 έκατομύρια ήμισιῶν καθ' όλον τον κόσμον την άγγλικήν γλώσσαν.

— Εις 70,000 θ' ανέλθη έν όλην ο στρατός, τον όποιον ει Αγγλοι θα διαθέσσει κατὰ των Μπέρσε. Εις ταϋτας δέον να προστεθώσι και 4 μεραρχία Ιππικου και 113 κανόνια.

— Ο αυτοκράτωρ της Γερμανίας Έδρυσε μέγα ναυτικόν σωματεϊον έν είσει συνεταιρισμού άλληλοβοηθείας. Τὰ μέλη του άνήλθον μέχρι σήμεραν εις 63,000.

— Οί Γουμάνοι ίδρυσαν εν Βιτολίου Ιμπερικόν Σχολήν. Όμοιον ίδρύσασι κατ' αὐτὸς καὶ εν Θεσσαλονικίᾳ.

— Ο πρόεδρος τῆς μικρῆς Δημοκρατίας τοῦ Τρανσβάλ κ. Κροῦγερ, ἔγαν ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῆν ἐσπρτῆν τῆς 72 ες ἐπιτηρίδος του, ἐλαβε πολυάριθμα συγχαρητήρια, ἰδίως ἐκ Γερμανίας.

— Μετὰ τοῦ Τρανσβάλ θά συμπολεμήσῃ κατὰ τῶν Ἀγγλων καὶ ἡ Δημοκρατία τῆς Ὀυγγίας.

— Πολυάριθμοι ἔξοι κίσης ἐθελόνητος τάσσονται ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ Τρανσβάλ· μεταξύ αὐτῶν εἶνε καὶ πολλοὶ ὑπήκοοι Ἀγγλοι.

— Τὰ τρία τέσσαρτα τῶν βουλευτῶν τοῦ Τρανσβάλ εὐρίσκονται ἤδη εἰς τὸ πεδὸν τοῦ πολέμου.

— Ἐν Ἀγγλίᾳ, ἕνα τῆ κηρύζει τοῦ πολέμου, ἔπαυσε πᾶς κομματικὸς ἀνταγωνισμὸς.

— Ἐν τῷ ὑπουργίῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καταρτίζε-ται νομοσχέδιον διὰ τὴν σύστασιν Ἑλληνικῆς Πανακροθήκης.

— Ἐπὶ τέλους, χάρις εἰς τὸν ἀστυνόμον Πειραιῶς κ. Βαλσαμάκην, ἐκλείσθησαν τὰ ἐκεῖ χριστιανικὰ κέντρα.

— Τὰ δὲ ἐν Ἀθήναις νυκτερινὰ καφωδεῖα ; Αὐτά, φαίνεται, πρέπει νὰ διατηρῶνται πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀνατροφῆς τῆς ἐν Ἀθήναις σπουδαζούσης νεότητος.

— Ἀσμπρὰ ὑποδοχὴ ἔγαιεν εἰς τὸν Βασιλέα Γεώργιον ἐν Βερολίνῳ ἐκ μέρους τοῦ Ἀυτοκράτορος Γουλιέλμου καὶ τῆς Ἀυτοκρατορικῆς Οἰκογενείας.

— Ἡ ἐν Πραιτωρίᾳ ἐκδιδόμενη ἡμερησίᾳ «Βέλκστρα» γράφει ὅτι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Βοερς εὐρίσκονται ἐπτά χίλια καὶ πενήκοντα ἔγγονοι τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας.

— Ἰσραηλίτης ἀσπασθεὶς τὸν χριστιανισμὸν ὑπολογίζει ὅτι κατὰ τὸν 19^{ον} αἰῶνα ἐκ τῶν Ἑβραίων ἠσπάσθησαν τὸν προτεσταντισμὸν 72,240, τὸν παπισμὸν 37,200, τὴν ὀρθόδοξιαν 74,500. Προσπιθέμενος ἴτερας 20 χιλ. ἐκ χριστιανισθέντων δι' ἐπιγαμιῶν, ἀναριθμᾷ τὸ ὅλον τῶν προσελθόντων εἰς τὴν χριστιανισμὸν κατὰ τὸν λήγοντα αἰῶνα εἰς 224,000. Ἐκ τούτων 84,800 κατῆκον ἐν Ρωσίᾳ, 44,768 ἐν Ἀυστροουγγαρίᾳ, 23,500 ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ 22,500 ἐν Γερμανίᾳ.

— Ἀξιόλογον ἄρθρον ἐν τῷ «Νεολόγῳ Κωνσταντινουπόλεως» ἐδημοσίευσε κατὰ τῶν σχολείων τῶν Παιδικῶν προπαγανδῶν ὁ κ. Φραγκοῦδης.

— Ὁ Πρίγκηψ Μάξ τῆς Σιζωνίας, ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σιζωνίας, λατῶν πρὸ ὀλίγων μηνῶν τὸ δικτατωρὰ του ἐκ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Βερολίνου, ἔγαιεν ἱερὰς καὶ κηρύττει τὸν θεῖον λόγον εἰς μίαν ἐκκλησίαν τῆς Βυρτεμβέργης.

— Ὁ Πρίγκηψ Φίλιππος τοῦ Κοχενλόε ἀπεφάτισε τελευταίως νὰ μονάσῃ εἰς μίαν μονήν τῆς Σιυρίας.

— Ἐν Μασσαλίᾳ τελοῦνται πανηγύρεις ἐπὶ τῇ 25ῃ ἐκατονταετηρίδῃ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Φακκίων. Εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως ταύτης εὐρίσκονται χάριν τῶν ἐσπρτῶν καὶ τὰ τρία ἑλληνικὰ θωρηκτά.

— Βεβαιούται ὅτι ὁ προσκληθησάμενος ἐνταῦθα διοργανωτῆς τοῦ ἡμετέρου ναυτικοῦ θά εἶνε Γάλλος.

— Ἐκ Πετρούπολεως ἀγγέλλεται ὅτι ἐνεκα πυκνῶν χιόνων συνοδευομένων καὶ ὑπὸ θυέλλης ἡ συγκοινωνία μεταξὺ Πετρούπολεως καὶ Μόσχας διεκόπη. Ἡ χιὼν ἀνήλθεν εἰς δύο ἄργυιῶν ὕψος.

— Ὁ γαλλικὸς, ὁ γερμανικὸς, ὁ αὐστριακὸς καὶ ὁ ρωσικὸς ἐπίσημος τύπος κατακρίνουσι τὴν πολιτικὴν τοῦ Γαμπερίαν ὡς περιπέλεκτος τὴν Ἀγγλίαν εἰς ἀδικον πόλεμον.

— Ἡς Λονδίνον ἠνοίχθη κατάλογος συνεισφορῶν ὑπὲρ τῶν

ἐκπονητῶν τῶν ἐθελόντων τοῦ ἑγγλικοῦ στρατοῦ. Ἐν μὲν ἡμέρᾳ συνήχθησαν ἐν καὶ ἑμισυ ἑκατομμύριον λιρῶν.

Α Ν Α Π Λ Α Σ Ε Ω Σ

Α'. Πᾶσα ἐπιστολὴ τῶν ἀνταποκριτῶν τῆς «Ἀναπλάσεως» ἢ τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς ἢ τῶν θελόντων νὰ ἐγγραφῶσι τοιοῦτοι, δεόν ν' ἀπευθύνηται τοῦ λοιποῦ πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Διευθυντὴν αὐτῆς κ. **Μανάρετον Χ. Δουλιγέρην**, ἀρχιμανδρίτην. Καὶ πᾶσα συναλλαγματικὴ ἢ ἐπιταγὴ ἐξ ἀποστολῆς συνδρομῶν τοῦ Περιδικοῦ δεόν νὰ ἐκδίδηται ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἰδίου.

Β'. Πᾶσα ἄλλη ἐπιστολὴ, ἀσχετος πρὸς τὸ Περιδικόν, ἀνακοινώουσα δὲ ἢ ἐξαιτουμένη τι παρὰ τοῦ Προεδρείου, δεόν ν' ἀπευθύνηται ὡς ἐξῆς: **Προεδρεῖον Συλλόγου Ἀναπλάσεως, Ἀθήνας.**

Γ'. Παρακαλοῦνται οἱ κατὰ τόπους κ. κ. ἀνταποκριταὶ τοῦ φύλλου μας νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν εἰσπραξίν καὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν ὀφειλομένων ἐπι συνδρομῶν.

Δ'. Παρακαλοῦνται οἱ ὀφείλοντες συνδρομὰς δύο ἐτῶν νὰ συγχωρῶσθαι πρὸς τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας πρὸ δύο μηνῶν τοῖς ἀπευθύναμεν, στέλλοντες τὰς συνδρομὰς τῶν ἐντὸς τοῦ μηνὸς τούτου, διότι ἄλλως θέλουσι διαγραφῆ.

Ε'. Παρακαλοῦνται καὶ πάλιν οἱ ἀνταποκριταὶ τῆς «Ἀναπλάσεως» ὅσοι ἐργάζονται ὑπὲρ αὐτῆς ἐπὶ προμηθεῖα, ὅπως πᾶσαν ἀποστολὴν συνδρομῶν συνοδεύωσι καὶ μὲ ἰδιαιτέραν ἐνυπόγραφόν των ἀποδείξιν, ἐνδιαλαμβάνουσαν ὅπερ ἐκράτησαν ποσὸν διὰ προμήθειάν των καὶ ἐξοδα ἀποστολῆς.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ τῆς 10 Ὀκτωβρίου.

Ἀπόστολος 1^{ος} Κοριν. Κεφ. Θ', 6—12

Εὐαγγέλιον Λουκ. Ζ'. 11—15.

Κυριακὴ 11^η Ὀκτωβρίου

Ἁπόστολος πρὸς Τίτον Κεφ. Γ'. 8—15

Τὸ Εὐαγγέλιον Λουκ. ΙΓ' 5—15

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

7 — 8 μ. μ.

Σαββάτω 9 Ὀκτωβρίου Μιχ. Γαλανός

Κυριακῇ 10 » Μιχ. Γαλανός

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης 4—5 μ. μ.

Κυριακῇ 10 Ὀκτωβρίου Τιμαθεὸς Ἀναστασίου

Ἐν τῷ Ναφ τῆς Χρυσόσπηλαιωτίσεως

Πέμπτη 14 Ὀκτ. (6 1)2—7 1)2 μ. μ.) Ἰωσ. Μαθιοπουλος.

Ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὁρφανοτροφείῳ ἐν Πειραιεῖ

7 — 8 μ. μ.

Σαββάτω 2 Ὀκτωβρίου Δ. Παπαδόπουλος.

Πέμπτη 7 » Μιχ. Γαλανός

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ὁδὸς Φλέσα, ἀριθ. 25, πλησίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Τυπογραφεῖον Ἀριστοτέλους Ζ. Διαλησιμᾶ